خدا آمرزندهٔ مهربان (٧٠) .

وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾

وهرکه توبه کند وکارشائسته بجاآوردپس هرآئینه وی رجوع میکند بخدا رجوع کردنی (٧١) .

وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾

وآنانکه گواهی دروغ نمی دهند وچون بگذرند بربیهوده بگذرند به روشِ بزرگان (٧٢) .

وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا
وَعُمْيَانًا ﴿٧٣﴾

وآنانکه چون پندداده می شود ایشان را بآیاتِ پروردگار ایشان کرو کور نه افتند بشنیدِن آن[1] (٧٣) .

وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ
أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ﴿٧٤﴾

وآنانکه می‌گویند ای پروردگارِمابه بخش مارا اززنان ما وازفرزندانِ ما روشنیِ چشم وقراردِه مارا پیشوای متقیان (٧٤) .

أُولَٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾

آن جماعت جزاداده شود ایشان را مقام بلند بخاطر آنکه صبر کردند، برخوردار کرده شوند درآن ایشان بدعای خیروسلام (٧٥) .

خَالِدِينَ فِيهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾

جاویدان آنجا، بهشت نیك آرامگاه ست ونیك مقام ست (٧٦) .

قُلْ مَا يَعْبَأُ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ
يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

بگو اعتنا نمی کند به شما پروردگار من اگرنباشد عبادتِ شما پس هرآئینه دروغ پنداشتید پس البته باشد جزای آن لازم (٧٧) .

سُورَةُ الشُّعَرَاءِ

سوره شعراء مکی است وآن دوصد وبیست وهفت آیت ویازده رکوع است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

(١) یعنی بلکه دیده و شنیده سجده کنند .

طٰسٓمّٓ ①

تِلْكَ اٰيٰتُ الْكِتٰبِ الْمُبِيْنِ ②

لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَّفْسَكَ اَلَّا يَكُوْنُوْا مُؤْمِنِيْنَ ③

اِنْ نَّشَاْ نُنَزِّلْ عَلَيْهِمْ مِّنَ السَّمَآءِ اٰيَةً فَظَلَّتْ اَعْنَاقُهُمْ لَهَا خٰضِعِيْنَ ④

وَمَا يَاْتِيْهِمْ مِّنْ ذِكْرٍ مِّنَ الرَّحْمٰنِ مُحْدَثٍ اِلَّا كَانُوْا عَنْهُ مُعْرِضِيْنَ ⑤

فَقَدْ كَذَّبُوْا فَسَيَاْتِيْهِمْ اَنْبٰٓؤُا مَا كَانُوْا بِهٖ يَسْتَهْزِءُوْنَ ⑥

اَوَلَمْ يَرَوْا اِلَى الْاَرْضِ كَمْ اَنْۢبَتْنَا فِيْهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيْمٍ ⑦

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً ۭ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ⑧

وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ⑨

وَاِذْ نَادٰى رَبُّكَ مُوْسٰٓى اَنِ ائْتِ الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ⑩

قَوْمَ فِرْعَوْنَ ۭ اَلَا يَتَّقُوْنَ ⑪

قَالَ رَبِّ اِنِّىْٓ اَخَافُ اَنْ يُّكَذِّبُوْنِ ⑫

وَيَضِيْقُ صَدْرِيْ وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِيْ فَاَرْسِلْ اِلٰى هٰرُوْنَ ⑬

طٰسٓمّٓ (١) .

این آیاتِ کتابِ روشن ست (٢) .

شاید توهلاك كننده ای خویشتن را به سبب آنکه مسلمان نمی شوند (٣) .

اگرخواهیم فرودآریم برایشان ازآسمان نشانه ای پس شودگردن های ایشان پیش آن نیایش کننده (٤) .

ونمی آید بدیشان هیچ پندی نوازجانب رحمن آورده مگر می باشند ازآن روگرداننده (٥) .

پس ثابت شدکه ایشان دروغ شمردند پس خواهد آمدبایشان عاقبت آنچه که بآن تمسخر می کردند (٦) .

آیاندیده اند بسوی زمین چه قدر رویانیدیم درآن ازهر جنس نیك (٧) .

هرآئینه درین ماجرا نشانه است ونیستند بیشترین ایشان مسلمانان (٨) .

وهرآئینه پروردگار تو همان ست غالب مهربان (٩) .

وآنگاه که آواز داد پروردگارتو موسیٰ را که بیاپیشِ گروهِ ستمگاران (١٠) .

بیاپیش قوم فرعون آیا پرهیزگاری نمی کنند (١١) .

گفت ای پروردگار من هرآئینه من می ترسم ازآنکه دروغگو شمرندمرا (١٢) .

وتنگ شودسینهٔ من وجاری نمی گردد زبان من پس پیغامبری را فرست بسوی

هارون (١٣) .

وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾

وقوم فرعون را برمن گناهی ست پس می ترسم که بکشند مرا (١٤) .

قَالَ كَلَّا ۖ فَاذْهَبَا بِآيَاتِنَا ۖ إِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾

گفت چنین نه باشد پس هردوبروید بانشانه های ماهرآئینه ما باشما شنونده ایم (١٥) .

فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦﴾

پس بیائید بفرعون پس بگوئید هرآئینه مافرستاده پروردگارعالمهائیم (١٦) .

أَنْ أَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٧﴾

باین پیغام که بفرست همراه ما بنی اسرائیل را (١٧) .

قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ﴿١٨﴾

گفت ای موسیٰ آیا نپرورانديم ترادرمیان اهل خویش درحال طفلی وگُذراندی درمیان ماازعمر خودسالها (١٨) .

وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿١٩﴾

وکردی آن کردار خودرا که ازتو بعمل آمد و توازنا سپاسانی (١٩) .

قَالَ فَعَلْتُهَا إِذًا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٢٠﴾

گفت کردم آن کردار راآنگاه ومن از گمراهان بودم (٢٠) .

فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ لِي رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٢١﴾

پس گریختم ازپیش شماچون بترسیدم ازعقوبتِ شماپس عطاکرد مرا پروردگار من دانش وساخت مراازپیغمبران (٢١) .

وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ أَنْ عَبَّدْتَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٢﴾

وآیااین نعمتی ست که منت می نهی برمن بندگرفتی بنی اسرائیل را[1] (٢٢) .

قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾

گفت فرعون وچیست پروردگار عالمها (٢٣) .

قَالَ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا ۖ إِنْ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٤﴾

گفت موسیٰ پروردگار آسمان ها وزمین

(١) یعنی بنده گرفتن بنی اسرائیل نعمت نبود پس همچنین پرورش کردن که بآن ضرورت بود نعمت نباشد .

وآنچه درمیان اینهاست اگریقین آرنده اید (٢٤) .

قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُۥٓ أَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٢٥﴾

گفت فرعون آنانراکه حوالی اوبودند آیانمی شنوید (٢٥) .

قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ ءَابَآئِكُمُ ٱلْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾

گفت موسیٰ پروردگار شماست و پروردگار پدرانِ پیشین شماست (٢٦) .

قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمُ ٱلَّذِىٓ أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾

گفت فرعون هرآئینه پیغامبرشما که فرستاده بسوی شما دیوانه ست (٢٧) .

قَالَ رَبُّ ٱلْمَشْرِقِ وَٱلْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَآ ۖ إِن كُنتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾

گفت موسیٰ پروردگار مشرق ومغرب وآنچه درمیان اینهاست اگردرمی یابید (٢٨) .

قَالَ لَئِنِ ٱتَّخَذْتَ إِلَٰهًا غَيْرِى لَأَجْعَلَنَّكَ مِنَ ٱلْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾

گفت اگرخداگرفتی غیر مرا البته قراردهم تراازز ندانیان (٢٩) .

قَالَ أَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَىْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾

گفت آیابزندان کنی اگرچه بیارم پیش توچیزی روشن را (٣٠) .

قَالَ فَأْتِ بِهِۦٓ إِن كُنتَ مِنَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿٣١﴾

گفت بیار آن را اگر ازراستگویانی (٣١) .

فَأَلْقَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِىَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٢﴾

پس بینداخت عصای خودرا پس ناگهان وی اژدهای آشکاربود (٣٢) .

وَنَزَعَ يَدَهُۥ فَإِذَا هِىَ بَيْضَآءُ لِلنَّٰظِرِينَ ﴿٣٣﴾

وبرآورد دست خودراپس ناگهان وی سفید بود برای بینندگان (٣٣) .

قَالَ لِلْمَلَإِ حَوْلَهُۥٓ إِنَّ هَٰذَا لَسَٰحِرٌ عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾

گفت فرعون بجماعتی که حوالی اوبودند هرآئینه این شخص جادوگریست دانا (٣٤).

يُرِيدُ أَن يُخْرِجَكُم مِّنْ أَرْضِكُم بِسِحْرِهِۦ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾

میخواهد که بیرون کند شمارا ازسرزمین شما بِسِحرخود پس چه می فرمائید مرا (٣٥) .

قَالُوٓا۟ أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَٱبْعَثْ فِى ٱلْمَدَآئِنِ حَٰشِرِينَ ﴿٣٦﴾

گفتند موقوف دار اورا وبرادرش را وبفرست درشهرها نقیبان را (٣٦) .

يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَلِيمٍ ﴿٣٧﴾

تابیارند پیش توهرجادوگرِ دانارا (٣٧) .

فَجُمِعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٣٨﴾

پس جمع کرده شد ساحران بمیعادِ روز معیّن (٣٨) .

وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنتُم مُّجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾

وگفته شد بمردمان آیاشما جمع شونده اید (٣٩) .

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ إِن كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾

بوَدکه ماپیروئِ ساحران کنیم اگرایشان غالب شوند (٤٠) .

فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِفِرْعَوْنَ أَئِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِن كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾

پس چون حاضر شدندساحران گفتند فرعون را آیامارامزدی بُوَد اگرماغالب شویم (٤١) .

قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذًا لَّمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾

گفت آری وهرآئینه شما آنگاه از مقربان باشید (٤٢) .

قَالَ لَهُم مُّوسَىٰ أَلْقُوا مَا أَنتُم مُّلْقُونَ ﴿٤٣﴾

گفت بایشان موسیٰ بافگنید آنچه شماافگننده اید (٤٣) .

فَأَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾

پس انداختند ریسمانهای خودرا وعصاهای خودرا گفتند قسم به بزرگی فرعون هرآئینه ماالبته غالبیم (٤٤) .

فَأَلْقَىٰ مُوسَىٰ عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٤٥﴾

پس انداخت موسیٰ عصای خودرا پس ناگهان وَی فرومی برد آنچه بی حقیقت به دروغ آورده بودند (٤٥) .

فَأُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ﴿٤٦﴾

پس انداخته شدند ساحران سجده کنان (٤٦) .

قَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾

گفتند ایمان آوردیم به پروردگار عالمها (٤٧) .

رَبِّ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿٤٨﴾

پروردگار موسیٰ وهارون (٤٨) .

قَالَ آمَنتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ آذَنَ لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُم مِّنْ خِلَافٍ وَلَأُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾

گفت فرعون آیاایمان آوردیدبموسیٰ پیش ازآنکه اجازت دَهَم شمارا هرآئینه وی رهبر شماست آنکه بیاموخت شماراجادو پس خواهید دانست البته بِبُرَم دستهای شمارا وپاهای شمارایکی ازجانب راست

ودیگر ازجانب چپ والبته بردار آویزم
شمارا همه یك جا (٤٩) .

قَالُوْا لَا ضَيْرَ اِنَّآ اِلٰى رَبِّنَا مُنْقَلِبُوْنَ ﴿٥٠﴾

گفتند هیچ زیان نیست هرآئینه بسوی
پروردگار خویش رجوع کنندگانیم
(٥٠) .

اِنَّا نَطْمَعُ اَنْ يَّغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطٰيٰنَآ اَنْ كُنَّآ اَوَّلَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٥١﴾

هرآئینه ماتوقع داریم که بیامرزد برای
ماپروردگار ما گناهان مارا بسبب آنکه
شدیم اوّلین مسلمانان (٥١) .

وَاَوْحَيْنَآ اِلٰى مُوْسٰٓى اَنْ اَسْرِ بِعِبَادِيْٓ اِنَّكُمْ مُّتَّبَعُوْنَ ﴿٥٢﴾

ووحی فرستادیم بسوی مُوسیٰ که بوقت
شب روان کن بندگان مراهرآئینه
شماتعاقب کرده شوید (٥٢) .

فَاَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِى الْمَدَآئِنِ حٰشِرِيْنَ ﴿٥٣﴾

پس فرستاد فرعون درشهرها نقیبان
(٥٣) .

اِنَّ هٰٓؤُلَآءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيْلُوْنَ ﴿٥٤﴾

هرآئینه بنی اسرائیل گروهی اندك اند
(٥٤) .

وَاِنَّهُمْ لَنَا لَغَآئِظُوْنَ ﴿٥٥﴾

وهرآئینه ایشان مارا بخشم آورده اند
(٥٥) .

وَاِنَّا لَجَمِيْعٌ حٰذِرُوْنَ ﴿٥٦﴾

وهرآئینه ماجماعتی ایم سلاح پوشیده
(٥٦) .

فَاَخْرَجْنٰهُمْ مِّنْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ ﴿٥٧﴾

(خدامی فرماید) پس بیرون کردیم قوم
فرعون رااازبوستانها وچشمه ها (٥٧) .

وَّكُنُوْزٍ وَّمَقَامٍ كَرِيْمٍ ﴿٥٨﴾

وگنجها ومنزل نیك (٥٨) .

كَذٰلِكَ وَاَوْرَثْنٰهَا بَنِيْٓ اِسْرَآءِيْلَ ﴿٥٩﴾

و همچنین میراث دادیم این چیزهارابه
بنی اسرائیل (٥٩) .

فَاَتْبَعُوْهُمْ مُّشْرِقِيْنَ ﴿٦٠﴾

پس تعاقب ایشان کردند وقت اشراق
درآمده (٦٠) .

فَلَمَّا تَرَآءَ الْجَمْعٰنِ قَالَ اَصْحٰبُ مُوْسٰٓى اِنَّا لَمُدْرَكُوْنَ ﴿٦١﴾

پس چون یکدیگر رادیدندهردوگروه گفتند
یارانِ موسیٰ هرآئینه بمارسیدند (٦١) .

قَالَ كَلَّا ۖ إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾

گفت موسیٰ چنین نیست هرآئینه بامن
پروردگارمنست راه خواهدنمودمرا (٦٢) .

فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنِ اضْرِب بِّعَصَاكَ الْبَحْرَ ۖ فَانفَلَقَ فَكَانَ
كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾

پس وحی فرستادیم بسوی موسیٰ که به
عصای خودبزن دریارا پس دریابشگافت
پس شدهرپاره مانند کوه بزرگ (٦٣) .

وَأَزْلَفْنَا ثَمَّ الْآخَرِينَ ﴿٦٤﴾

ونزدیك آوردیم آنجا آن دیگران را (٦٤).

وَأَنجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَن مَّعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾

وخلاص ساختیم موسیٰ راوآنان را که
همراه وی بودند همه یك جا(٦٥) .

ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴿٦٦﴾

بازغرق ساختیم آن دیگران را (٦٦) .

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُم مُّؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾

هرآئینه درین ماجرا نشانه هست، ونبودند
بیشترین ایشان مسلمانان (٦٧) .

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾

وهرآئینه پروردگار توهمان ست غالب
مهربان (٦٨) .

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾

وبخوان برایشان خبرابراهیم (٦٩) .

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾

چون گفت به پدر خود و قوم خود چه
چیزرامی پرستید (٧٠) .

قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظَلُّ لَهَا عَاكِفِينَ ﴿٧١﴾

گفتند می‌پرستیم بتان راپس می باشیم
برایشان مجاورت کننده (٧١) .

قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ إِذْ تَدْعُونَ ﴿٧٢﴾

گفت آیامی‌شنوند آواز شمارا چون
می‌خوانید (٧٢) .

أَوْ يَنفَعُونَكُمْ أَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾

یاسودی رسانند بشما یازیان میدهند (٧٣).

قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾

گفتند نه بلکه یافتیم پدران خودرا که چنین
می کردند (٧٤) .

قَالَ أَفَرَأَيْتُم مَّا كُنتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٧٥﴾

گفت آیادیدید آنچه می پرستیدید (٧٥) .

أَنتُمْ وَآبَاؤُكُمُ الْأَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾

شما و پدران پیشین شما (٧٦) .

فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِّي إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾

پس هر آئینه آنهادشمنان من اند مگر
پروردگارعالمیان (٧٧) .

الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾

آنکه بیافریدمرا پس اوست که هدایت

کندمرا (۷۸) .

وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ ﴿٧٩﴾

وآنکه اوطعام میخوراندمرا ومی آشامایدمرا (۷۹) .

وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾

وچون بیمارمی شوم پس اوست که شفامیدهدمرا (۸۰) .

وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾

وآنکه بمیراند مرا باززندهگرداند مرا (۸۱) .

وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ ﴿٨٢﴾

وآنکه توقع دارم که بیامرزد برای من‌گناه من روزجزا (۸۲) .

رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾

پروردگارا عطاکن مرا حکمت ولاحق کن مرابشائستگان (۸۳) .

وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ﴿٨٤﴾

وپدید آر برای من ذکر نیك در پسینیان (۸٤) .

وَاجْعَلْنِي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ﴿٨٥﴾

وقراردِه مرا ازوارثان بهشت بانعمت (۸۵) .

وَاغْفِرْ لِأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّالِّينَ ﴿٨٦﴾

وبیامرزپدرِ مرا هرآئینه وَی بود ازگمراهان (۸٦) .

وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾

ورسوا مکن مراروزی که برانگیخته شوند مردمان (۸۷) .

يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾

روزی که فائده ندهدمال ونه فرزندان (۸۸) .

إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ﴿٨٩﴾

لیکن صاحب فائده آن بُوَد که بیاردپیش خدادل بی عیب را (۸۹) .

وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٩٠﴾

ونزدیك کرده شود بهشت برای متقیان (۹۰) .

وَبُرِّزَتِ الْجَحِيمُ لِلْغَاوِينَ ﴿٩١﴾

وظاهر کرده شوددوزخ برای گمراهان (۹۱) .

وَقِيلَ لَهُمْ أَيْنَمَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾

و گفته شود بایشان کجاست آنچه می

پرستيديد (٩٢) .

مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ هَلْ يَنْصُرُوْنَكُمْ اَوْ يَنْتَصِرُوْنَ ﴿٩٣﴾

بجز خدا آيا نصرت ميدهند شمارا
ياخود انتقام مى كشند (٩٣) .

فَكُبْكِبُوْا فِيْهَا هُمْ وَالْغَاوٗنَ ﴿٩٤﴾

پس بررو انداخته شوند درآنجا بتان و
گمراهان (٩٤) .

وَجُنُوْدُ اِبْلِيْسَ اَجْمَعُوْنَ ﴿٩٥﴾

ولشكر هاى شيطان همه يك جا (٩٥) .

قَالُوْا وَهُمْ فِيْهَا يَخْتَصِمُوْنَ ﴿٩٦﴾

گويند ودرحاليكه ايشان درآنجا بايك ديگر
مكابره مى كنند (٩٦) .

تَاللّٰهِ اِنْ كُنَّا لَفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٩٧﴾

قسم بخدا هرآئينه مابوديم در گمراهى
ظاهر (٩٧) .

اِذْ نُسَوِّيْكُمْ بِرَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٩٨﴾

چون برابرمى ساختيم شمارا باپروردگار
عالمها (٩٨) .

وَمَآ اَضَلَّنَآ اِلَّا الْمُجْرِمُوْنَ ﴿٩٩﴾

وگمراه نكردند مارا مگر اين بدكاران
(٩٩) .

فَمَا لَنَا مِنْ شٰفِعِيْنَ ﴿١٠٠﴾

پس نيست ماراهيچ شفاعت كننده (١٠٠) .

وَلَا صَدِيْقٍ حَمِيْمٍ ﴿١٠١﴾

ونه دوست مهربان (١٠١) .

فَلَوْ اَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُوْنَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١٠٢﴾

پس كاش مارايكبار رجوع باشد پس
شويم از مسلمانان (١٠٢) .

اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً ۚ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١٠٣﴾

هرآئينه درين ماجرا نشانه هست، ونيستند
بيشترين ايشان مسلمانان (١٠٣) .

وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ﴿١٠٤﴾

وهرآئينه پروردگار توهمان ست غالب
مهربان (١٠٤) .

كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوْحِ ِالْمُرْسَلِيْنَ ﴿١٠٥﴾

دروغگو شمردند قوم نوح پيغامبران را
(١٠٥) .

اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوْهُمْ نُوْحٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿١٠٦﴾

چون گفت بايشان برادرايشان نوح آيانمى
ترسيد (١٠٦) .

اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ ﴿١٠٧﴾

هرآئينه من براى شما پيغامبر باامانتم
(١٠٧) .

فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ ﴿١٠٨﴾	پس بترسید ازخداو فرمانبرداری من کنید (١٠٨) .
وَمَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ ۚ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٠٩﴾	وسوال نمی کنم ازشمابرتبلیغ رسالت هیچ مزدی نیست مزدِمن مگر برپروردگار عالمها (١٠٩) .
فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ ﴿١١٠﴾	پس بتر سید ازخدا فرمانبرداری من کنید (١١٠) .
قَالُوْٓا اَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْاَرْذَلُوْنَ ﴿١١١﴾	گفتند آیا ایمان آوریم برتو حالانکه پیروی تو کرده اند سفلهگان (١١١) .
قَالَ وَمَا عِلْمِيْ بِمَا كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ﴿١١٢﴾	گفت نوح وچه میدانم بآنچه می کردند (١١٢) .
اِنْ حِسَابُهُمْ اِلَّا عَلٰى رَبِّيْ لَوْ تَشْعُرُوْنَ ﴿١١٣﴾	نیست حساب ایشان مگر بر پروردگار من اگر بدانید (١١٣) .
وَمَآ اَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١١٤﴾	و نیستم من دورکنندهٔ مسلمانان (١١٤) .
اِنْ اَنَا اِلَّا نَذِيْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿١١٥﴾	نِیَم من مگرترسانندهٔ آشکارا (١١٥) .
قَالُوْا لَئِنْ لَّمْ تَنْتَهِ يٰنُوْحُ لَتَكُوْنَنَّ مِنَ الْمَرْجُوْمِيْنَ ﴿١١٦﴾	گفتند اگر بازنمانی توای نوح البته شوی ازسنگسار شدگان (١١٦) .
قَالَ رَبِّ اِنَّ قَوْمِيْ كَذَّبُوْنِ ﴿١١٧﴾	گفت ای پروردگار من هرآئینه قوم من دروغگو شمردندمرا (١١٧) .
فَافْتَحْ بَيْنِيْ وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَّنَجِّنِيْ وَمَنْ مَّعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿١١٨﴾	پس فیصله کن میان من ومیان ایشان فیصله کردنِ عظیم وخَلاص کُن مراوآنانراکه همراه من اند از مسلمانان (١١٨) .
فَاَنْجَيْنٰهُ وَمَنْ مَّعَهٗ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُوْنِ ﴿١١٩﴾	پس نجات دادیم اوراوآنانراکه همراه اُوبودند درکشتیِ پُر کرده شده (١١٩) .
ثُمَّ اَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبٰقِيْنَ ﴿١٢٠﴾	باز غرق ساختیم بعد ازین باقی ماندگان را (١٢٠) .
اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً ۚ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١٢١﴾	هرآئینه درین ماجرانشانه است، ونیستند

اکثرایشان مسلمانان (۱۲۱) .

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾

وهرآئینه پروردگار توهمان ست غالب مهربان (۱۲۲) .

كَذَّبَتْ عَادٌ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾

دروغگو پنداشتند قبیلهٔ عاد پیغمبران را (۱۲۳) .

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾

چون گفت بایشان برادرایشان هود آیانمی ترسید (۱۲٤) .

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾

هرآئینه من برای شما پیغامبر باامانتم (۱۲۵) .

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٢٦﴾

پس بترسید ازخداو فرمانبرداریِ من کنید (۱۲٦) .

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾

وسوال نمی کنم ازشمابرتبلیغ رسالت هیچ مزدی، نیست مزدمن مگر برپروردگار عالمها (۱۲۷) .

أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾

آیامی سازید بهر بلندی علامتی بی فائده (۱۲۸) .

وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾

ومی سازید محلهای استوار گویاجاوید خواهید ماند (۱۲۹) .

وَإِذَا بَطَشْتُمْ بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾

وچون دست می‌گشائید، دست می‌گشائید ستمگار شده (۱۳۰) .

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٣١﴾

پس بترسید ازخدا وفرمانبرداری من کنید (۱۳۱) .

وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾

وبترسید ازکسیکه امداد کرد شمارابآنچه دانید (۱۳۲) .

أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾

امداد کرده است شمارا بچهار پایان و فرزندان (۱۳۳) .

وَجَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾

وبوستانها وچشمه ها (۱۳٤) .

إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾

هرآئینه من می ترسم برشماازعذاب روز

بزرگ (١٣٥) .

قَالُوْا سَوَآءٌ عَلَيْنَآ اَوَعَظْتَ اَمْ لَمْ تَكُنْ مِّنَ الْوٰعِظِيْنَ ﴿١٣٦﴾

گفتند يكسان ست برماكه پنددهى يا نه باشى ازپند دهندگان (١٣٦) .

اِنْ هٰذَآ اِلَّا خُلُقُ الْاَوَّلِيْنَ ﴿١٣٧﴾

نيست اين مگر عادتِ پيشينيان (١٣٧) .

وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِيْنَ ﴿١٣٨﴾

ونيستيم ما عذاب كرده شدگان (١٣٨) .

فَكَذَّبُوْهُ فَاَهْلَكْنٰهُمْ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا كَانَ
اَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ﴿١٣٩﴾

پس دروغگو پنداشتندش پس هلاك ساختيم ايشان را هرآئينه درين ماجرانشانه هست، ونه بودند بيشترين ايشان مسلمانان (١٣٩) .

وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيْزُ الرَّحِيْمُ ﴿١٤٠﴾

وهرآئينه پروردگارتوهمان ست غالب مهربان (١٤٠) .

كَذَّبَتْ ثَمُوْدُ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿١٤١﴾

دروغگو شمردند قبيلهٔ ثمودپيغامبران را (١٤١) .

اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوْهُمْ صٰلِحٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿١٤٢﴾

چون گفت بايشان برادرايشان صالح آيانمى ترسيد (١٤٢) .

اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ ﴿١٤٣﴾

هرآئينه من براى شما پيغامبربااما‌نتم (١٤٣) .

فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ ﴿١٤٤﴾

پس بترسيد ازخداوفرمانبردارى من كنيد (١٤٤) .

وَمَآ اَسْئَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٤٥﴾

وسوال نمى كنم ازشما برتبليغ رسالت هيچ مزدى، نيست مزدمن مگربر پروردگار عالمها (١٤٥) .

اَتُتْرَكُوْنَ فِيْ مَا هٰهُنَآ اٰمِنِيْنَ ﴿١٤٦﴾

آيا ايمن گذاشته خواهيد شددرآنچه اينجاست (١٤٦) .

فِيْ جَنّٰتٍ وَّعُيُوْنٍ ﴿١٤٧﴾

دربوستانها وچشمه ها(١٤٧) .

وَّزُرُوْعٍ وَّنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيْمٌ ﴿١٤٨﴾

وكِشتها ودرختان خرمائى كه شگوفهٔ آن نازك ست (١٤٨) .

وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فٰرِهِينَ ﴿١٤٩﴾

ومی تراشید ازکوه ها خانه های ماهرانه (١٤٩) .

فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٥٠﴾

پس بترسید ازخدا فرمانبرداری من کنید (١٥٠) .

وَلَا تُطِيعُوٓا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾

واطاعت مَکُتِید فرمانِ ازحد گذرندگانرا (١٥١) .

الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾

آنانکه فسادمی کنند درزمین واصلاح نمی نمایند (١٥٢) .

قَالُوٓا إِنَّمَآ أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾

گفتند جزاین نیست که توازجادوشدگانی (١٥٣) .

مَآ أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا فَأْتِ بِـَٔايَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿١٥٤﴾

نیستی تو مگر آدمی مانند ما پس بیار نشانه ای اگراز راستگویانی (١٥٤) .

قَالَ هٰذِهِۦ نَاقَةٌ لَّهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾

گفت این ماده شتریست وی را یك نوبت آب خوردن ست وشمارانوبت روز معین (١٥٥) .

وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾

ودست مرسانیداورابعقوبت که آنگاه دربرگیرد شمارا عذابِ روزِ بزرگ (١٥٦) .

فَعَقَرُوهَا فَأَصْبَحُوا نٰدِمِينَ ﴿١٥٧﴾

پس پی زدند آنرا پس گشتند پشیمان (١٥٧) .

فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَأٓيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾

پس درگرفت ایشان را عذاب هرآئینه درین ماجرانشانه هست، و نبودند بیشترین ایشان مسلمانان (١٥٨) .

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

وهرآئینه پروردگار توهمان ست غالب مهربان (١٥٩) .

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦٠﴾

دروغگو شمردند قوم لوط پیغامبران را (١٦٠) .

إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لُوطٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٦١﴾

چون گفت بایشان برادرایشان لوط آیانمی ترسید (١٦١) .

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٦٢﴾

هرآئینه من برای شما پیغامبر باامانتم (١٦٢) .

فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٦٣﴾

پس بترسید ازخدا و فرمان من برید (١٦٣) .

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٤﴾

وسوال نمی کنم ازشما برتبلیغ رسالت هیچ مزدی، نیست مزدمن مگر بر پروردگار عالمها (١٦٤) .

أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٥﴾

آیا بقصد قضای شهوت میروید بسوی مردان ازاهل عالم (١٦٥) .

وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾

ومی‌گذارید آنچه آفریده است برای شما پروردگارشما اززنان شما بلکه شما گروهی ازحدگذشته اید (١٦٦) .

قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا لُوطُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٦٧﴾

گفتند اگر بازنه آئی توای لُوط هرآئینه باشی ازبیرون کردگان (١٦٧) .

قَالَ إِنِّي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٦٨﴾

گفت هرآئینه من عمل شماراازدشمنانم (١٦٨) .

رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾

پروردگارا نجات ده مراواهلِ مراازوبال آنچه می کنند (١٦٩) .

فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٧٠﴾

پس نجات دادیم اورا واهلِ اوراهمه یکجا (١٧٠) .

إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِرِينَ ﴿١٧١﴾

مگر پیرزنی که بود ازباقی ماندگان (١٧١) .

ثُمَّ دَمَّرْنَا الْآخَرِينَ ﴿١٧٢﴾

بازهلاك ساختیم آن دیگران را (١٧٢) .

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿١٧٣﴾

وبارانیدیم برایشان بارانی پس بَدَست باران ترسانیدگان (١٧٣) .

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٤﴾

هرآئینه درین ماجرا نشانه است، ونبودند بیشترین ایشان مسلمانان (١٧٤) .

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٧٥﴾

وهرآئینه پروردگارتو همان ست غالب

مهربان (١٧٥) .

كَذَّبَ اَصْحٰبُ لْــَٔيْكَةِ الْمُرْسَلِيْنَ ﴿١٧٦﴾

دروغگو شمردند باشندگانِ آیکه پیغامبران را (١٧٦) .

اِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ اَلَا تَتَّقُوْنَ ﴿١٧٧﴾

چون گفت بایشان شعیب آیانمی ترسید (١٧٧) .

اِنِّيْ لَكُمْ رَسُوْلٌ اَمِيْنٌ ﴿١٧٨﴾

هرآئینه من برای شماپیغامبرِباامانتم (١٧٨) .

فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطِيْعُوْنِ ﴿١٧٩﴾

پس بترسید ازخداوفرمان من برید (١٧٩) .

وَمَآ اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٨٠﴾

وسوال نمی کنم ازشما برتبلیغ رسالت هیچ مزدی، نیست مزدِمن مگربر پروردگار عالمها (١٨٠) .

اَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُوْنُوْا مِنَ الْمُخْسِرِيْنَ ﴿١٨١﴾

تمام پیمائید پیمانه را ومباشید از زیان دهندگان (١٨١) .

وَزِنُوْا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيْمِ ﴿١٨٢﴾

وبسنجید به ترازوی راست (١٨٢) .

وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ اَشْيَآءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ ﴿١٨٣﴾

وناقص ندهید بمردمان اشیای ایشان را وبیباك مگردید درزمین فسادکنان (١٨٣) .

وَاتَّقُوا الَّذِيْ خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْاَوَّلِيْنَ ﴿١٨٤﴾

وبترسید ازخدا که آفرید شمارا وخلایق نخستینیان را (١٨٤) .

قَالُوْٓا اِنَّمَآ اَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِيْنَ ﴿١٨٥﴾

گفتند جزاین نیست که توازجادو شدگانی (١٨٥) .

وَمَآ اَنْتَ اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا وَاِنْ نَّظُنُّكَ لَمِنَ الْكٰذِبِيْنَ ﴿١٨٦﴾

ونیستی تومگر آدمی مانندماوهرآئینه می‌پنداریم تراازدروغ‌گویان (١٨٦) .

فَاَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِّنَ السَّمَآءِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿١٨٧﴾

پس بافگن برما پاره ای ازآسمان اگرازراست‌گویانی (١٨٧) .

قَالَ رَبِّيْٓ اَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ ﴿١٨٨﴾

گفت پروردگار من داناترست بآنچه می کنید (١٨٨) .

فَكَذَّبُوْهُ فَاَخَذَهُمْ

پس دروغگو پنداشتند اوراپس گرفتار

عَذَابُ يَوْمِ الظُّلَّةِ ۚ إِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٨٩﴾

کردایشان را عذاب روزسائبان[1] هرآئینه وی بود عذابِ روزِ بزرگ (١٨٩) .

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٠﴾

هرآئینه درین ماجرا نشانه هست ونه بودند بیشترین ایشان مسلمانان (١٩٠) .

وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٩١﴾

وهرآئینه پروردگارتو همان ست غالب مهربان (١٩١) .

وَإِنَّهُ لَتَنْزِيلُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٩٢﴾

وهرآئینه قرآن فرود آوردهٔ پروردگار عالمها ست (١٩٢) .

نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْأَمِينُ ﴿١٩٣﴾

فرودآوردش روح الامین (یعنی جبرئیل) (١٩٣) .

عَلَىٰ قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿١٩٤﴾

بردل توتاشوی ازترسانندگان (١٩٤) .

بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ﴿١٩٥﴾

بزبان عربی روشن (١٩٥) .

وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٩٦﴾

وهرآئینه خبروی درصحیفه های پیشینیان ست (١٩٦) .

أَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ آيَةً أَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٩٧﴾

آیانیست برای ایشان نشانه آنکه می دانند حقانیت قرآن را عالمان بنی اسرائیل (١٩٧) .

وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَىٰ بَعْضِ الْأَعْجَمِينَ ﴿١٩٨﴾

و اگر فرود می آوردیم قرآن رابربعض عجمیان (١٩٨) .

فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١٩٩﴾

پس می خواندش برایشان هرگزنمی شدند آنراباور دارندگان (١٩٩) .

كَذَٰلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٠٠﴾

همچنین درآوردیم انکاررا دردلهای گنهگاران (٢٠٠) .

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ حَتَّىٰ يَرَوُا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٢٠١﴾

ایمان نمی آرند بقرآن تاآنکه ببینند عذاب درد دهنده (٢٠١) .

فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾

پس بیاید به ایشان ناگهان وایشان بی

---

(١) یعنی آتش بشکل سائبان ظاهر شد وهلاك ساخت .

خبرباشند (٢٠٢) .

فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنظَرُونَ ۝٢٠٣

پس‌گویند آیا مهلت داده میشویم (٢٠٣) .

أَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ۝٢٠٤

آیاعذابِ مارا بشتاب می طلبند (٢٠٤) .

أَفَرَءَيْتَ إِن مَّتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ۝٢٠٥

آیادیدی که اگر بهره مندسازیم ایشان را سالها (٢٠٥) .

ثُمَّ جَاءَهُم مَّا كَانُوا يُوعَدُونَ ۝٢٠٦

بازبیایدبدیشان آنچه ترسانیده می شدند (٢٠٦) .

مَا أَغْنَىٰ عَنْهُم مَّا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ۝٢٠٧

چه چیز را دفع کند ازسرایشان بهره مند بودن ایشان (٢٠٧) .

وَمَا أَهْلَكْنَا مِن قَرْيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنذِرُونَ ۝٢٠٨

وهلاك نه کردیم هیچ دهی را الّا اورا بیم کنندگان بودند (٢٠٨) .

ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ ۝٢٠٩

بجهتِ پنددادن ونبودیم ستمگار (٢٠٩) .

وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ۝٢١٠

وفرود نیاوردند قرآن را شیطانان (٢١٠) .

وَمَا يَنبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ۝٢١١

وسزاوارنیست ایشان را ونمی توانند (٢١١) .

إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ۝٢١٢

هرآئینه شیطانان از شنیدن دُور کردگانند[1] (٢١٢) .

فَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَٰهًا آخَرَ فَتَكُونَ مِنَ الْمُعَذَّبِينَ ۝٢١٣

پس مخوان باخدامعبوددیگررا آنگاه باشی ازعذاب کردگان (٢١٣) .

وَأَنذِرْ عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ ۝٢١٤

وبترسان خویشاوندان نزدیكِ خودرا (٢١٤) .

وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۝٢١٥

وپست کُن بازوی خودرا[2] برای آنانکه پیروی توکردند ازمسلمانان (٢١٥) .

فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِّمَّا تَعْمَلُونَ ۝٢١٦

پس اگر نافرمانی کنند تراپس بگو

---

(١) یعنی ازشنیدنِ کلام ملائکه .

(٢) یعنی تواضع کن .

هرآئینه من بی تعلقم ازآنچه شمامی کنید (٢١٦) .

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾

وتوکل کُن برغالب مهربان (٢١٧) .

الَّذِي يَرَاكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾

آنکه می بیند تراچون برمی خیزی (یعنی وقتِ تهجد) (٢١٨) .

وَتَقَلُّبَكَ فِي السَّاجِدِينَ ﴿٢١٩﴾

ومی بیندگشتن تُرا[١] درمیان سجده کنند گان[٢] (٢١٩) .

إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾

هرآئینه وی همان ست شنوادانا (٢٢٠) .

هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلَى مَنْ تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ ﴿٢٢١﴾

آیاخبردهم شمارا که برچه کس فرودمی آیند شیطانان (٢٢١) .

تَنَزَّلُ عَلَى كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾

فرودمی آیند برهردروغگوی گنهگار (٢٢٢) .

يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثَرُهُمْ كَاذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾

می نهند گوش وبیشترین ایشان دروغ گویانند (٢٢٣) .

وَالشُّعَرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾

وشاعران پیرویِ ایشان می کنندگمراهان (٢٢٤) .

أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾

آیانمی‌بینی که ایشان درهرمیدانی سرگردان شوند (٢٢٥) .

وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾

وآنکه ایشان می‌گویند آنچه نمی کنند[٣] (٢٢٦) .

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا
وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا ظُلِمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا
أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

مگرآنانکه ایمان آوردند وعملهای شایسته کردند وذکر خداکردند بسیاری وپیروز گشتند بعد ازآنکه مظلوم شدند وخواهند دانست ظالمان که بکدام جا بازخواهند گشت (٢٢٧) .

---

(١) یعنی ازقیام برکوع وازرکوع بسجود .

(٢) یعنی نمازگذاران .

(٣) یعنی بهر مضمون مبالغه می کنند .